

– Випуск 14–15. – Тернопіль: Економічна думка, 2010. – С. 269 – 277. 3. Ткаченко В.А. Моделі мотивації трудової діяльності підприємства / В.А. Ткаченко, Н.М. Мізерна // Вісник наукових досліджень: актуальні регіональні проблеми економіки, права, управління і соціальної сфери. - 2010. - № 12. - С. 99-104.

Борецька Н.О.,
здобувач кафедри державного управління та місцевого самоврядування АМУ,
м. Київ, Україна

ОСВІТНЯ ПОЛІТИКА ЯК ОРІЄНТИР ЛЮДСЬКОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Освітня політика України, відображаючи національні інтереси та орієнтуючись на ідеали людського розвитку, має враховувати загальноосвітні тенденції розвитку, що обумовлюють необхідність суттєвих змін у системі освіти та професійної підготовки. Реформування освіти в Україні є складовою процесу адаптації національної освітньої системи до змін, що відбуваються за останні двадцять років у європейських країнах і пов'язані з визнанням значущості знань як рушія суспільного добробуту та прогресу. Відтак, забезпечення рівного доступу не просто до освіти, а саме до якісної освіти, є ключовим для розвитку не тільки освітньої галузі, а й для всього суспільства.

Тільки за таких умов освіта зможе стабільно виконувати своє суспільне покликання – виводити молоду людину на життєву дорогу, готувати її до входження у гуманітарний контекст світової цивілізації. Пошук ефективних механізмів державного управління реформування вищою освітою, оптимального розподілу повноважень між різними рівнями управління є предметом постійної уваги теоретиків і практиків з державного управління. Призначення сучасної освіти полягає в тому, щоб передати людині загальнокультурні основи, розвинути її загальні здібності, здатність адаптуватися до динамічних умов особистого, соціального і професійного життя. Тому слід дати учням і студентам глибокі природознавчі та теоретичні знання в певній галузі майбутньої професійної діяльності, життєво важливі компетенції: комунікативні, технологічні тощо [1, с. 86]. Сучасна система освіти зароджувалася і набирала сил у минулому столітті в час інтенсивного розвитку агропромислового комплексу та індустріалізації країни. Посилена увага до природничих, точних наук, продуктивної праці поєднувалася із нарощуванням кількості навчальних закладів і збільшенням армії педагогів. Гігантськими обсягами видобувалися природні ресурси, освоювалися нові землі, у світі відбувалися глобальні геополітичні зміни, вибухали екологічні кризи, передові країни ставали на шлях інноваційного розвитку, стрімко запроваджувалися інформаційні технології – все це поставило якісно нові завдання перед освітою та наукою.

Розроблення проблем виховання студентської та учнівської молоді на сучасному етапі реалізується у складній, внутрішньо суперечливій ситуації. Її особливість полягає в тому, що якісний стрибок в освітньо-виховній сфері можливий тільки за умови відповідних змін суспільного буття, і в той же час перетворення виховної складової системи освіти є однією з найважливіших умов позитивних зрушень у суспільному житті [2, с. 169]. Сучасна школа є, безумовно, спадкоємицею системи освіти радянського періоду. Успіхи радянської освітньо-виховної системи обумовили пріоритетні досягнення науки і техніки, відкриття світового значення; зі стін шкіл і вузів вийшли знані вчені, талановиті організатори виробництва і науки. Однак у вихованні студентів і учнів радянської вищої і середньої школи склалися і протиріччя, що були тісно пов'язані із соціально-економічним і політичним розвитком країни. Виховна робота проводилася без урахування специфіки різних вікових груп учнів, студентства, конкретно-історичних особливостей вищих навчальних закладів, їх професійної орієнтації та певних ідеологічних вимог. При цьому більшої важливості набувала не сама діяльність чи її результати, а можливість «блискучого» звіту, тобто спостерігався розрив між словом і справою, і, як наслідок, росли подвійність, лицемірство, байдужість і формалізм. Дані проблеми, не розв'язувані роками, спричинили зміни деструктивного характеру, однією з яких і стала руйнація системи виховання в закладах освіти [3, с. 200].

Необхідність подолання зазначених протиріч призвела до активного пошуку у сфері виховання учнів і студентів, і це тісно пов'язано з підвищенням ролі загальнолюдських цінностей. Відповідно виникла необхідність формування людини, що займає активну

громадянську позицію, володіє високим професіоналізмом і духовністю, є ініціативною, самостійною, комунікативною, гуманістично-орієнтованою, здатною до саморозвитку.

Нині розробляються нові системи й технології виховного процесу. Вони спираються на ідеї системності, цілісності та єдності, що дозволяють, з одного боку, врахувати минулий позитивний досвід, а з іншого – відкрити дорогу новому, інноваційному, відмовитися від стереотипів. Це можна вважати основним фундаментом для створення і розвитку виховної системи вищого навчального закладу. Її особливою характеристикою є педагогічна парадигма, що дозволяє теоретично і практично затверджувати унікальність кожної людини, самоцінність її індивідуальності; орієнтує на розвиток ціннісно-змістовної рівності викладача ВНЗ і студента, учня і вчителя. У цілому сьогодні активно відновлюється і створюється виховна система, що є найважливішою стратегічною ланкою розвитку освіти в найближчому майбутньому. Тому вже зараз надзвичайно актуальними є вивчення і застосування різних моделей виховної роботи зі студентами та учнями навчальних закладів з погляду на можливість формування громадянської позиції та розвитку творчого потенціалу молоді у конкретних освітніх установах. На відміну від інших груп молоді, студентство являє собою соціокультурну групу, яка є найбільш динамічною і працездатною частиною соціуму. Студентство як потенційна, інтелектуальна еліта суспільства може стати ефективним чинником інтеграції суспільства, виявивши своє прагнення до його цілісності. Більш того, студентський вік більшість дослідників вважають основним періодом становлення людської особистості. Це пора найбільш складного структурування інтелекту, яке відбувається дуже індивідуально та варіативно. В багатьох дослідженнях простежується роль студентства як особливої соціальної групи, що інтегрується, виходячи із зовнішніх (найбільш організована група) і внутрішніх (центрального періоду соціалізації) передумов.

Сьогодні метою виховної роботи з учнями та студентами має стати, на наш погляд, формування громадянина вільної, демократичної держави, який має всі права і наділений всією повнотою обов'язків, що дозволяють йому вільно розвиватися у громадянському суспільстві. Відповідно, основним завданням виховання стає формування особистості з активною громадянською позицією, здатною скористатися своїми невід'ємними правами, прагнучою цього і готовою взяти на себе всю повноту відповідальності за власні дії. Серед першочергових завдань освітян України – створення системи освіти нового типу, пошук варіантів школи майбутнього, яка б базувалася на сучасних інформаційних технологіях, була здатна реалізувати своє загальне завдання, яке Томас Джефферсон бачив у звільненні, а не підкоренні розуму, вихованні таких людей, які б ставили запитання, а не вузьких і бездумних конформістів, прищепленні моралі, що стимулює розвиток свободи, а не такої, що забруднює розум і заважає новим чи альтернативним ідеям [4, с. 282]. Виховання завжди орієнтувалося насамперед на підростаюче покоління, молодь. У наявній ситуації в освіті утворився вакуум у цілеспрямованому впливі з боку держави та її суспільних інститутів (родина, освітня система) на молоде покоління культурою взаємодії з оточуючими людьми.

Література: 1. Даниленко Л.І. Управління інноваційною діяльністю в загальноосвітніх навчальних закладах: монографія. / Л.І.Даниленко. – К.: Міленіум, 2004. – 358 с. 2. Інноваційна стратегія українських реформ / Гальчинський А.С., Геєць В.М., Кінах А.К., Семиноженко В.П. – К.: Знання України, 2004. – 338 с. 3. Огнев'юк В.О. Освіта в системі цінностей сталого людського розвитку. / В.О.Огнев'юк. – К.: Знання України, 2003. – 448 с. 4. Протасова Н.Г. Синергетичний підхід до управління інноваційними процесами у післядипломній освіті. / Н.Г.Протасова. // Педагогічні інновації: ідеї, реалії, перспективи: зб. наук. праць. – К.: Логос, 2007. – С. 281– 282.

Бортніков П.Г.

аспірант кафедри маркетингу

Національного економічного університету ім. Вадима Гетьмана,

м. Київ, Україна

ІНТЕГРАЦІЯ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ

Потенціал інтеграції маркетингових комунікацій полягає в зменшенні витрат фінансової установи на одиницю очікуваного ефекту (залучення нового клієнта, утримання існуючих клієнтів, збільшення продаж продуктів, зміцнення довгострокових стосунків установи з клієнтом).